

Per Canaletes diuen...

Que no és cert que En Tondo, del Betis, se'n vagi a Madrid.

Que, en canvi, és un fet la marxa de Layola, a Oviedo.

Que el Barcelona ha donat la baixa a Saura i a Llorenç.

Que aquest Llorenç no és el porter, sinó un defensor.

Que les economies del Barcelona, iniciades amb les baixes de Buj, Mascaró, Gil i Peña, continuen com pot veure's.

Que En Viguera ha canviat de pensament i ja no va a l'Espanyol.

Que això no vol dir que no es mogui de l'Europa, perquè se'n va a Múrcia.

—QUE EL MILLOR QUIOSC DEL MON EN QUESTIO DE SEGUES, ES EL DE CANALETES.

Que el Madrid s'ha fet la il·lusió de guanyar enguany el campionat d'Espanya de rugby.

Que els nois de Sant Boi tenen la paraula.

Que a l'Estadi tornarem a tenir una pista per als atletes.

Que celebrem aquesta decisió de l'Ajuntament.

UNA CARTA OBERTA

El senyor Josep Vila, ratifica la seva dimissió

"Estimat Plantada:

He pensat molt, però molt, en l'Assemblea del desembre passat i les seves derivacions. He reconegut que no vauig desbarbar en dir que dimísia irrevocablement, i per això em ratifico en absolut en la meua decisió.

Naturalment que preveig les conseqüències del meu apartament de la Federació, o millor dit, del seu Consell Directiu, però jo us prego, amic Plantada i amics tots, que us feu càrrec de la imperiosa necessitat de la meua dimissió.

Sols foren els meus representats, o sigui la segona categoria preferent, els que varen significar el seu descontent i entorn seu giraren totes les discussions que portaren fins la censura per a tots vosaltres, que cap responsabilitat us pertoca, ja que tots vau secundar-me amb el més accentuat interès.

Que a l'anunci del torneig "Copa Francesc Macià", ha sorgit l'anunci del torneig "Copa Aiguader".

Que es parla d'un torneig "Copa Ventura Gassol", que es disputarà un altre grup d'equips.

Que, ara com ara, Samitier no es mourà del Barcelona.

Que ningú no pot respondre, naturalment, del que pot passar més endavant.

Que al C. O. E. hi ha maror.

Que s'esperen dimissions d'un moment a l'altre.

Que En Tena no es pot queixar.

Que demanava el Madrid i els ha tocat l'Atletic de Bilbao.

Que a la conferència d'En Castany hi assistí Carles Sindreu i Ponç, lliuint un magnífic coll d'aleltes.

Que el nostre "niño prodigio" al va confondre amb el delegat governatiu.

Que un dels jutges de gol del perit Júpiter-Martínez s'ha tret el malhumor aquest matí.

Que l'home, després de molt rumiar, ha fet un cop de cap al davant de la nostra impremta.

OBITUARI

El nostre amic Marian Martínez, conegut entre els futbolistes per "Rini", ha passat pels moments terribles de perdre un fill, a causa d'un accident.

Sentim com a pròpia la desgràcia de l'amic "Rini", i a ell i a la seva distingida família els reiterem el nostre condol sinceríssim.

Amic lector, ajuda l'obra de LA RAMBLA subscrivint-hi

Als que varen elegir-me deixo en plena llibertat d'actuació, i a tots vosaltres us repeteixo el meu agraïment per tot, a la vegada que us prego la mercè de no creure'm un mal company ni un perturbador. Ben afectuosament us saluda, Josep Vila.

ELS ABALORIS

Dues conferències

MANUEL GARCIA MORENTE
"L'esperit filosòfic en la cultura del present"

Garcia Morente és un home que té el do de simplificar-vos les coses més complicades.

Garcia Morente us serveix la filosofia moderna sobre la safata argentina i l'humor de la seva gran intel·ligència.

Tot els objectes apareixen isolats sobre la safata, amb l'escena pròpia. L'aire hi corre entre mig.

És un home que ha nascut per captivar els esperits més anti-filosofics.

A través d'ell, la filosofia és com una gubia immensa d'ocells multicolors que fan llargues passades comprensibles i agilen les ales fines i incitatives com bistris.

Garcia Morente és un d'aquells homes que voldria veure prop meu.

No em faria res de veure'l cada dia. De dotar a una mitja em donaria classe.

I com que l'aprenentatge de la filosofia és una cosa que no s'acaba mai, jo seria el deixeble atent de Garcia Morente fins al dia de la mort. De la mort meua, perquè ell hauria de sobreviure'm.

Garcia Morente ha vingut a la terra per a fer proselit.

No cal que s'hi escarrossi, no cal que forci la seva veu convulsa. Sense voler es trobarà dins l'anella del silenci dinàmic de l'atenció perquè té a la mà dreta aquella varietat màgica que fa transparents les coses més opaques.

Garcia Morente és miop. Això vol dir que li costa més esgarrar cap enfora que cap endins. En altres termes: té aquell defecte que mena inexorablement a la introspecció.

La filosofia de Garcia Morente és blanca, fina, cotonosa.

Va parlar amb la seva veu lenta i segura, i dins les seves mans hom hi veu aparèixer formes de cotó. Ell els hi va donant forma amb un moviment suau dels seus dits. Quan cerca una nova idea o un terme de comparació ben objectiu — és un filòsof que tracta l'auditori amb una consideració extraordinària — obre i tanca la mà i dins d'ella ja hi veu abans que oïu el cotó filosòfic que us obrirà les orelles.

Garcia Morente no s'aprofita ni explota la seva superioritat evident per meravellar-vos amb fets d'artifici. Ell no vol que la filosofia sigui per nosaltres — els de les codines del pati — una ciència còdica.

Quan un fenomen filosòfic és de cristall, per exemple, després d'anàlisi-car-lo i donar-hi voltes, i comentar-lo, com aquell que res hi dispara una angla per tot que el dicar subratllis la descripció i l'estudi aprofundit.

Professor Garcia Morente, la vostra filosofia ha de fer per força fàcil i sense sotres la marxa sobre les lletres de la vida, i la vostra conferència "L'esperit filosòfic en la cultura del present", ràpida, segura, servida pel vostre motor que no rafa mai, m'ha fet l'efecte que anava equipada amb pneumàtics "gran confort".

RENE BENJAMIN

"De l'art d'apropiar-se des conferències: cens qui les cometent, ceux qui les abissent"

L'autor de "Gaspard", aquest subtil dentista francès de la conferència — barbeta puaragada, bigoti retallat com el gas d'un parterre, calba "glissante" — amb una gran sobrietat i subratllat el gest i precisió i subratllat els punts sensibles amb els seus dits primis i destres, aptes per explorar les còries de les dents de les se-

nyorales, ens va fer passar cinc quarts d'hora inoblidables amb la seva conferència calidocòpica.

René Benjamin portà la seva "causeria" amb una coqueteria remarcable per tot que en cap moment no fes olor de conferència. Cal dir que portada amb "quelques fleurs" de l'anecdota i de l'observació personal la dissertació fou un prodigi d'agilitat i de "esprit".

Plagat davant un públic intel·ligent i entremat, aquest actor-conferenciant, amb les seves paraules regalant humors de bona qualitat, aconseguí penjar vells de fina ironia damunt les pintures de Marin que decoren el "grill" del Ritz.

L'antutu, el seu esguard d'agulla de picor reaccionava davant els excessos pictòrics. Rera els "lentes" lluints, els ulls giravoltaven inquietos quan es desviava del seu auditori.

Ben aiat, però, ell mateix es donà compte que el perill era conjuntat gràcies als essentals vells o gasses, i a partir d'aquell moment recobrà tot el seu aplom.

Ho remarcarem, fixant la nostra atenció en la falsedat de pronunciar les "es". Al començament les "es" eren tímides, insegures, embastades. Quan Benjamin s'adonà que aquella pintura que té fragments d'una comprometedora qualitat d'arròs a la "Marinca" esdevenia quasi invisible, començà a circular les lletres xilables amb una força i una complot tan grans que feia l'efecte que aplicava la punta dels llavis a l'extrem de la clau del meu armari.

I esdevingué més lluminós de la seva pròpia llum. I obri el ventall de la fantasia de bot a bot.

A partir d'aquell moment l'licèndem tots sobre un asfalt xarolat i perfecte.

La carn de color de rosa amb un pensament de carni a cada gallet. La pell una mica enverinada i tot ell

Ciutadà!

Recorda't que...

Catalunya-fabrica panyos de les més altes qualitats.

Cal protegir la indústria catalana

Ho faràs així si compres els teus vestits a la Panyeria LA TEXTIL CATALANA.

Rebudes les darreres novetats de la temporada. Secció de sastreria a mida. Tallador de primer ordre

LA TEXTIL CATALANA

Plaça de l'Angel, núm. 1

molts incit i molt ovalat. Vet ací l'home que el benemèrit Conferència Club ha presentat a l'admiració dels "governats" de la conferència.

A mi em fa l'efecte que els admirables directius del C. C., que són gent que s'hi coneixen i d'un "savoir faire" indiscutible, han dedicat aquesta conferència de Benjamin a tots els possibles assistents esquerres i desconfiats.

A tots aquells que tenen el prejudici de la conferència feixista, d'exposició de problemes indecifrables. A tots aquells que creuen que una conferència és feta amb paraules-gotes d'estany que neixen líquides per solidificar-se automàticament abans d'arribar a les orelles del públic. Als que creuen que un conferenciant és un altaveu amb coll d'aleltes d'on penja una corbata de llac que els vol immobilitzar a la cadira. Una corbata de llac que sempre té una de les puntes en remull dins de l'aigua amb "bolado".

Benjamin ha vingut a Barcelona per tal de fer la "mise au point" de tants temperaments escanats per un fals concepte de la conferència i també per lubricar les sensibilitats despectives i ofensives que de tant en tant freten un untatge general.

Quan els melges doblats de pal·lelers troben un motall que és resistent a prendre una medicina — això és una cosa que arriba tot sovint — reaccionen una "medicinetola", és a dir, una medicina que no pretén guarir per ella mateixa, sinó més aviat preparar el pacient a engolir la medicina salvadora i congraciar-se amb totes les medicines que li puguin ésser administrades més endavant.

Benjamin i la seva conferència ha estat la "medicinetola" que mai no em canviaria de llac, i per això felicito encara els inspiradors del C. C. per haver servit tan oportunament aquesta beguda deliciosa que només tenia aquell regust de medicina o de producte farmacèutic indispensable per no deixar d'ésser-ho.

La conferència de René Benjamin pot definir-se amb aquestes breus paraules: "Autoprofexió davant la pròpia pantalla".

A darrera hora, l'anèdoia de la seva filla de dotze anys — una ombra si-neua identificable entre la punta de la barba de dentista francès del segle passat i les anelles lluminoses dels "lentes" clars com dues enormes gotes d'aigua del seu propi pare — tancà amb "fermeture Eclair" la capseta de l'aportons fins de la conferència.

CARLES SINDREU I PONÇ

Ignasi Ara ha obtingut un falaguer triomf damunt l'americà Bucky Lawless. -- Alis vencedor de Daufi per cop baix. -- La vetllada de dimecres a la Monumental. -- A propòsit del combat Sane-Micó. -- La propaganda que fa l'Uzcudun i altres notícies d'interès

Ignasi Ara, l'excel·lent welter aragonès, va sortir a Xicago, abans d'ahir, davant Bucky Lawless, aconseguint una victòria per punts, després d'haver enviat dues vegades a la lla el seu adversari.

Aquesta victòria no serà segurament de gran resonància per al nostre compatriota, però servirà almenys per justificar l'estima amb que es tingui en els mitjans pugilístics nord-americans. Sabut és que el manager d'Ignasi Ara ha parlat més d'una vegada de les possibilitats de guè el seu poulain lluités per al títol mundial. No creiem que sigui precisament aquest triomf damunt Lawless el que li hagi de donar aquesta oportunitat, però sí que pot ajudar-lo a conservar el seu excel·lent lloc en la categoria dels welters.

Bucky Lawless és un púgil americà de 23 anys, que en els dos darrers de la seva professió pugilística ha aconseguit resultats ben satisfactoris.

Entre les seves víctimes hi ha homes de prestigi com Gorilla Jones, Paul Pirone, Harry Masson, Sammy Baker, Joe Dundee, i especialment el negre Young Jack Thompson, actual campió del món, al qual a començaments de l'any passat Lawless va batre per punts en deu repeses. Això, naturalment, vol dir que l'home que ha sucumbit davant Ignasi Ara no és cap indocumetat, però cal tenir en compte que en la classificació de l'Everlast Boxing Record America, el welter aragonès ocupa un millor lloc que el seu darrer adversari.

Ignasi Ara està classificat immediatament després dels dos primers homes de la categoria, i encara que aquest triomf damunt Lawless li valdrà afirmar-se en aquest lloc, cal no oblidar que per arribar al títol li és precis superar més que els que el segueixen en la classificació, els que els precedeixen; alguns dels quals no diem que l'aragonès no els pugui batre, però sí que li haurà de costar bastant, ja que són homes de classe reconeguda, i els americans en el pes welter estan més ben assortits.

La vetllada de dimecres passat al Nuevo Mundo va resultar interessant. El combat "clou" entre Als i Daufi va tenir un final inesperat. Daufi va tocar molt baix i amb molta força el seu adversari, i aquest es veié impossibilitat de continuar la lluita, però ja que cosa fou declarat vencedor per desqualificació de Daufi.

D'aquesta topada ens inte-

ressava molt el resultat, però també tenia un interès marcat la forma en què es presentaria Alis, ja que de persistir en la que havia palesat des de la seva retirada, poca cosa de bo se li podria augurar al púgil de Bunyol.

I bé: Alis es presentà molt millorat. Naturalment que no és l'Alis d'abans, aquell magnífic púgil que feia gala d'una lleugeresa i una velocitat meravelloses. L'Alis ha perdut aquestes qualitats, perquè no en va passar els anys, però tot i el desenllaç del seu combat amb Daufi, vam sortir-ne molt millor impressionats que el dia del seu combat amb el francès Lalleau. Si es cuida, l'Alis pot seguir encara boixant força temps, sense, però, que es vegi poder arribar a aconseguir gestos resonants. L'hora de leg quals ja ha passat per a ell.

El combat Alis-Daufi va ésser emocionant des del començament. Tots dos pegaven fort, i si l'un ni l'altre no encetaven prou, Daufi va passar uns moments apuradíssims al tercer round, tant que si l'Alis no hagués perdut la calma, el combat no hauria passat d'aquí. Però Daufi es va poder refer, i al seu torn plaçà alguns cops que Alis acusà visiblement. Quan vingué el desenllaç — a la cinquena repesa —, l'Alis portava avantatge en la puntuació.

Per a dimecres vinent s'anuncia a la Monumental una gran vetllada, a base de la revenja Logan-Merle Preciso i el combat Ferrand-Dégand. Com a complement de la reunió hi ha la presentació dels dos galacs Sobral i Canoto, dos xicots que vénen precedits d'un bon prestigi.

Aquesta reunió és bona. La revenja Logan-Preciso ha estat ajornada dues vegades, i en molts moments s'ha arribat a temer que no l'arribaríem a veure; ja que sembla que tots dos hi posaven dificultats, degut a què l'un tenia els punys de l'altre. Per fi sembla que s'ha arribat tot, i que veurem la revenja en qüestió. Si aquest dos homes repeteixen la seva actuació de l'Olympia, el combat valdrà la pena. Com aleshores, creiem que Logan pot resultar vencedor, sempre que surti disposat a treballar de valent, tal com va fer en la primera edició d'aquest combat.

La topada Ferrand-Dégand, ultra ésser interessant per la valua dels dos adversaris, servirà per palesar a Ferrand l'admiració i la simpatia de tots els aficionats catalans. Dégand és

campió de Bèlgica, i el seu rècord és força notable. D'enguany que conquerí el Campionat de Bèlgica ha posat en joc el títol quatre vegades, sempre amb èxit, i en el seu rècord hi ha homes de tant prestigi internacional com Jackie Brown, Kid Oliva i Yung Pérez. Amb tot, esperem veure triomfar Victor Ferrand, la classe del qual no creiem que igual cap "mosca" del Continent.

El manager del campió dels Neugers Robert Sans, ha enviat als diaris una carta en la qual fa saber que no és cert, com algú ha fet córrer, que el seu poulain és neguà a boxar amb Micó pel títol.

Nosaltres confessem que això que el manager de Sans diu que fan córrer, no ho havíem sentit dir enlloc, i per això suposem que aquesta lletra deu ésser una manera indirecta de murmurar si es posà en peu aquesta lluita.

En oròniques anteriors hem parlat de l'opinió que ens mereixia aquest combat, però avui no ténim inconvenient a manifestar que veiem la inactivitat de Robert Sans, potser valdria que el fessin sortir amb què fós — si no en troben cap de més adequat, amb Micó — però que ens pogués aclarir d'una vegada si després del combat amb Locatelli, Robert Sans pot tornar o no ésser el magnífic púgil que tanta elegia s'havia guanyat.

Disseab van començar a l'ris els Campionats de Catalunya de boxa amateur, amb les eliminatòries del pes mosca. Aquesta Campionat s'en cada any és interessant, ja que continuament augmenta el nombre d'aspirants als títols, i la boxa que s'hi pot apreciar és cada any més depurada.

Com a altres resultats notables esmentarem la desfeta de l'ex-rugbyman Merz a mans de Buquillon, que el posà 6 a 0, en quatre repeses. També és de remarcar la desfeta del campió d'Europa dels mosques Popescu, a mans de l'anglès Jackie Brown, en un combat que no hem pogut esair a hores d'ara si el romanés va perdre el títol o no. És de remarcar, a més, l'excel·lent actuació de l'ex-amateur català Llach, davant Lianguan, en la vetllada de dimecres al Nuevo Mundo.

Com a projecte notable hi ha el que diuen que abriga Dempsey d'acabar Uzcudun a Max Baer en un combat a 25 rounds, a celebrar a Reno (Nevada) el 4 de juliol.

Els combats a aquestes distàncies estan prohibits per totes les Federacions americanes, i és de creure que si es fa no passarà de quina represa. Tor el que és digni diferent a això, segurament no obeeix a altra cosa que a argües dels directores de publicitat. Max Baer és cap gran figura. Johnny Ringo el va batre recentment.

QUENSBERRY

SALS

Litíniques Dalmau

Producte nacional

per a preparar la millor aigua de taula

Dipositaris exclusius:

Establecimientos Da'mau Oliveres, S. A.
Princesa, 1 BARCELONA

XOCOLATES

JAUME BOIX

Tasteu les noves creacions:

N.º 9-Fondant, marca cavall-indi

Preu: Pessetes 1'10 el paquet

Ametlla, per a menjar cru

Preu: 0'80 ptes. el paquet

NATACIO

Comentaris petits. -- El Premi Kappel. -- Maria Lluïsa Vigo nova recordwoman. -- Carme Soriano també ho és. -- La secció infantil. -- El vencedor anònim

Diuen que passat va acabar-se la lluita per a la posició del "Premi Kappel". Han estat nou jornades d'un continu bregar, i on les nedadores hi han posat tot el seu entusiasme, que no és poc.

La noblesa amb què s'han descabellat les carreres ha estat la nota més destacada del "Premi Kappel". Hem dit noblesa perquè essent unes carreres handicap, totes les nedadores sempre han efectuat el més gran esforç possible per a millorar llur vàlua, i l'avantatge que havien de donar-se les unes amb les altres no ha minvat pas el seu rendiment, cosa que tenim un xic, havent-hi el precedent de la forma irregular en què passà l'any que s'instaurà el "Premi Kappel".

Enguany les nostres nedadores, amb els entrenaments a què s'han hagut de lluitar per a obtenir el triomf, ha sobrepassat a les cèl·lules que es feien sobre llur indiscutible classe, i els resultats assolits, uns resultats insospitats, fan esperar amb un optimisme falaguer les properes lluites.

La secció femenina del Club Natació Barcelona aquest hivern ha donat un avenç formidable. No ens referim a les primeres figures, ja prou conegudes del públic aquàtic, sinó a la resta de nedadores que amb un vaitot s'han destacat com no esperàvem i la major part han causat una impressió favorable, assolint unes marques molt acceptables i sobretot per la constància i voluntat de què han estat possesides.

Així hem vist créixer uns nous valors femenins que vénen a reforçar el quadre magnífic de nedadores que avui tenim a Catalunya. És clar que encara no són de la categoria de les Vigo, Torrens, etc., i fer una comparació seria una temeritat, però sí hem de remarcar que la seva vàlua és ben palesada i més si van continuant el seu progrés constant.

Nous valors. Feia temps que la natació femenina sols voltava entre les ja consagrades i hom prou s'hi escarriava en cercar-hi altres nedadores. Enguany els resultats del Premi Kappel han estat fructífers. De l'estel de nedadores que han participat bé n'ha vingut de sortir alguna revelació que fos quelcom de sensacional. I la nota sensacional va venir, i en forma de catalunya, com una sorpresa que es destaca i surten objectes per tota la família.

Wehler, Masanella, Enriqueta Soriano, Serinyà. Heus ací la sorpresa. Nostres desconegudes ahir, i avui ja fermes esperances per a la natació femenina. Noies que amb un entusiasme desbordat han palesat una voluntat i una constància com poques vegades s'ha vist.

Wehler, de raça americana, però nascuda esportivament a Catalunya, ha estat la que ha produït, sens dubte, més bona impressió. Va començar molt modestament amb uns temps bastants discrets i a mesura que el Torneig s'anava descabellant, la seva classe començava a ésser reconeguda. Darrerament va aconseguir els 50 metres amb la marca excel·lent de 39 segons, i diem excel·lent perquè hem de tenir en compte que tot just ha començat a prendre part en proves oficials, i això, unit a la seva joventut, ja representava un handicap força considerable.

Una altra que mereix elogis és la senyoreta Masanella. La seva assiduaïtat bé havia d'ésser recompensada, car

l'entusiasme amb què es preparava se'n feia creditori. La final del Premi Kappel li ha servit per a ingressar en la categoria superior, i encara que no iguala en condicions i facultats a la senyoreta Wehler, del seu entusiasme cal esperar-ne en l'esdevenidor una brillant realitat.

En la categoria infantil, les dues revelacions femenines han estat les menudes Serinyà i Soriano. La primera vencedora absoluta, amb un curt espai de temps que practica l'esport ha esdevingut sempre conservant les distàncies, una cosa seriosa i amb un ample camí per arribar a ésser una futura campiona.

L'altra, Enriqueta Soriano, amb un nedar mecànic i feta d'un sol nervi, va escalant poc a poc la distància que la separa de la seva germana, la recordwoman Carme Soriano.

En el rang superior, rengle a out, s'hi arrepleguen les nostres primeres nedadores; la lluita a què s'han hagut de lluitar per a aconseguir el primer lloc, ha estat l'enderrocació de tres records peninsulars, tots ells de bona talla, i que diu ben bé prou la indiscutible classe de la secció femenina del Club Natació Barcelona.

Amb tots els honors, cal comentar la tasca meravellosa que ha portat a cap la campiona Maria Lluïsa Vigo.

Sincerament, no ens creïem que pogués igualar les marques que tenia en el seu rècord la senyoreta Mercè Basols. No ho diem pel seu ritme de nedar, que tots els amants de l'esport aquàtic saben que és magnífic, sinó per la poca energia i que en totes les carreres que hom ha vist ha estat força palesada.

La seva milloració ha vingut a trancar la tradició de la seva flemia. L'ardorositat per la lluita, acompanyada de les seves facultats, ha motivat la consagració definitiva en enderrocar els records dels 100 i 200 metres estil lliure, amb uns temps superiors i encoratjats: 100 metres: 1 m. 20 s. 6-10; 200 metres: 3 m. 6 s. 2-10. Heus ací els resultats. Quelcom de bo, i com mai havíem pogut suposar que portés a cap la degana, no pels anys, de les nedadores, la campiona Maria Lluïsa Vigo.

L'altre rècord que ha passat a la posteritat ha estat obra de la senyoreta Carme Soriano. Els 200 metres de la braça de pit no ha trigat molt a ésser superat, i el dia del festival a favor dels amics del Nàutic de Tarragona va ésser batut per la diferència de 13 segons. La nova marca aconseguida és la de 3 minuts 38 segons, i que expressa a bastament la vàlua de la nova "recordwoman".

Així ha estat el Premi Kappel. La constatació definitiva de les nostres nedadores, com a una ferma realitat i com una exemple a seguir per la resta de dones que encara es creuen que practicar l'esport tren a la dona tota la seva feminitat i delicadesa.

Les altres nedadores, Granicher, Nadal, Prieto, Palatxí, Mole, etc., en aquest concurs que tant bé ha fet a la natació femenina, han millorat extraordinàriament els seus habituals temps i han marcat un nou camí a seguir en les properes lluites que amb el Gran Premi de Pasqua s'inauguren.

Amb tot això, hi ha hagut un anònim forjador. Ha estat l'entrenador Enric Granada, el qual, amb una paciència, voluntat i els seus coneixements, ha fet revirar una vegada més uns nobles i dignes per a l'obtenció del co-bejat Premi Kappel, i la seva perseverència ha estat força recompensada, ja que ha estat moralment el vencedor absolut d'aquest Premi Kappel i autor indirecte dels enderrocaments de tres rècords peninsulars.

L. G. ABRIL

amb tot això, hi ha hagut un anònim forjador. Ha estat l'entrenador Enric Granada, el qual, amb una paciència, voluntat i els seus coneixements, ha fet revirar una vegada més uns nobles i dignes per a l'obtenció del co-bejat Premi Kappel, i la seva perseverència ha estat força recompensada, ja que ha estat moralment el vencedor absolut d'aquest Premi Kappel i autor indirecte dels enderrocaments de tres rècords peninsulars.

L'altra, Enriqueta Soriano, amb un nedar mecànic i feta d'un sol nervi, va escalant poc a poc la distància que la separa de la seva germana, la recordwoman Carme Soriano.

En el rang superior, rengle a out, s'hi arrepleguen les nostres primeres nedadores; la lluita a què s'han hagut de lluitar per a aconseguir el primer lloc, ha estat l'enderrocació de tres records peninsulars, tots ells de bona talla, i que diu ben bé prou la indiscutible classe de la secció femenina del Club Natació Barcelona.

Amb tots els honors, cal comentar la tasca meravellosa que ha portat a cap la campiona Maria Lluïsa Vigo.

Sincerament, no ens creïem que pogués igualar les marques que tenia en el seu rècord la senyoreta Mercè Basols. No ho diem pel seu ritme de nedar, que tots els amants de l'esport aquàtic saben que és magnífic, sinó per la poca energia i que en totes les carreres que hom ha vist ha estat força palesada.

La seva milloració ha vingut a trancar la tradició de la seva flemia. L'ardorositat per la lluita, acompanyada de les seves facultats, ha motivat la consagració definitiva en enderrocar els records dels 100 i 200 metres estil lliure, amb uns temps superiors i encoratjats: 100 metres: 1 m. 20 s. 6-10; 200 metres: 3 m. 6 s. 2-10. Heus ací els resultats. Quelcom de bo, i com mai havíem pogut suposar que portés a cap la degana, no pels anys, de les nedadores, la campiona Maria Lluïsa Vigo.

L'altre rècord que ha passat a la posteritat ha estat obra de la senyoreta Carme Soriano. Els 200 metres de la braça de pit no ha trigat molt a ésser superat, i el dia del festival a favor dels amics del Nàutic de Tarragona va ésser batut per la diferència de 13 segons. La nova marca aconseguida és la de 3 minuts 38 segons, i que expressa a bastament la vàlua de la nova "recordwoman".

Així ha estat el Premi Kappel. La constatació definitiva de les nostres nedadores, com a una ferma realitat i com una exemple a seguir per la resta de dones que encara es creuen que practicar l'esport tren a la dona tota la seva feminitat i delicadesa.

Les altres nedadores, Granicher, Nadal, Prieto, Palatxí, Mole, etc., en aquest concurs que tant bé ha fet a la natació femenina, han millorat extraordinàriament els seus habituals temps i han marcat un nou camí a seguir en les properes lluites que amb el Gran Premi de Pasqua s'inauguren.

Amb tot això, hi ha hagut un anònim forjador. Ha estat l'entrenador Enric Granada, el qual, amb una paciència, voluntat i els seus coneixements, ha fet revirar una vegada més uns nobles i dignes per a l'obtenció del co-bejat Premi Kappel, i la seva perseverència ha estat força recompensada, ja que ha estat moralment el vencedor absolut d'aquest Premi Kappel i autor indirecte dels enderrocaments de tres rècords peninsulars.

L. G. ABRIL

MAI NO OBLIDAREU les emocions que suggereix

RESURRECCION

una obra mestra de Tolstoi, filmada per la Universal, la marca dels grans triomfs

Interpretada per LUPE VELEZ i LUIS ALONSO

totalment parlada en espanyol

S'estrenarà en la sessió inaugural del sumptuós cinema

URQUINAONA

Grandiosos esdeveniments!

que un títol de campió de Catalunya, vol representar.

Arà bé. Això no vol dir però, que sigui desmerescut el títol. Ens sabria greu que algú es pogués molestar i creure que volem desmerèixer amb això, el triomf de l'Espanyol.

Tot el contrari. Voldríem que hom interpretés tan bé el que volem dir en no reconèixer els mèrits suficients a l'Espanyol, que no hi ha gués dubte en reconèixer que tots els altres equips s'han mostrat enguany per sota el seu valor més o menys re-omegut. Tots els equips que en començar la competició tenien "possibilitats" en el transcurs de la lluita s'han mostrat, per diverses causes, molt per sota de la seva forma normal, la qual cosa fa que els equips que menys s'esperava acaressin els primers llocs i un d'ells clogués la lluita en un partit ben poc brillant com si en ella després de guanyar, hagués volgut palesar la seva veritable qualitat.

Enguany el campionat ha sofert una renovació més pesada i el sentit de la classificació d'equips. Llavors però que aquesta renovació no s'hagi operat també en la qualitat de joc, la qual per ésser sincers haurem de confessar que en general ha descendit, vist el darrer any, clos tan brillantment amb les victòries damunt el Foyer Alsacien, partits memorables jugats a l'Exposició.

Tota aquesta renovació de noms a la classificació, i d'aquesta haixa forma dels nostres equips suggereixen una sèrie de comentaris que no és avui el dia a propòsit, ni l'espai tan poc ens ho permetria, ni exposar-los extensament: com és el nostre propòsit.

Ahir es va celebrar també un altre partit, darrer per al campionat. El Laietà-Gràcia, que contràriament a l'altre que es jugà, no tenia cap transcendència com era natural esperar, el Laietà, malgrat jugar amb dos reserves obtingué una brillant i copiosa victòria, amb la qual ha clos el campionat, que ha jugat, per lesions dels seus titulars, gairebé tots els partits amb un o altre reserva.

Aquests dos partits que hem comentat, darrers del campionat han donat els següents resultats: Laietà 44 - Gràcia, 9. Patrie, 23 - Espanyol, 26.

El Gràcia i Martinec, empatat a dos punts, són els que haurien de disputar la promoció conjuntament amb el que resulti campió i sots-campió del Grup B, si el criteri de la Federació no canvia, de fer disputar la promoció a dos equips d'ambdós grups.

MEMPHIS

RUGBY

F. U. E. València, 8 R. G. Universitari, 22

Una nova i important victòria ha aconseguit el rugby amb la seva introducció a alència, acollit pels entusiastes estudiants lleuants, que han sabut portar a terme la difícil tasca d'introduir un esport desconegut, com ho és el rugby pel poble valencià.

Molts inconvenients han tingut que vèncer els nostres companys per poder reunir aquest grup de joves disposats a practicar i propagar el rugby en les terres valencianes, malgrat de tot, el seu entusiasme ha fet sortir triomfant el que semblava un somni.

Després d'alguns ajornaments fou possible determinar definitivament el

dia del seu debut en un partit amb els companys estudiants catalans.

L'Universitari era el més apropiat per fer la primera demostració als novells rugger, amb un equip competent al mateix temps que no massa superior podien donar-los una lliçó profitosa com també un resultat encoratjador.

No creiem que els valencians tinguessin una preparació tan prometedora com de la que feren gala; en els placatges és amb el que més es van distingir, fent-los amb molta seguretat i valentia. La reacció que han fet a la segona part amb gran quantitat i qualitat de jugades que van entusiasmar els espectadors els ha valgut els vuit punts aconseguits.

L'Universitari ha fet un bon partit agraït molt al públic que ha presentat el match, fent-lo gaudir amb una sèrie de bones jugades. L'àrbitre, senyor Cugueró, encara que xiulat sovint pel públic, que no tenia coneixement de les més elementals regles com és natural, ha complet amb encert.

A part de Fernández, Ordóñez i Mongrell, que han reforçat l'equip valencià, s'han distingit Usano i Codoñer, que poden ésser uns grans jugadors si continuen entrenant-se.

El domini ha correspost en general als catalans, excepte en començar la segona part, que els valencians han tingut una bona reacció.

Els equips s'han alineat de la següent manera: F. U. E.: Carrera, Espinosa, Usano, Moscardó, Aguado, Ordóñez, Solís, Fernández, Codoñer, Georgacopoulos i Tranchoni.

R. C. Universitari: Sancho, Roscillo, Xicota, Bol, Sugranyes, Pasqual, Dalés, Pelegrí, Nogués, Ciscar, Lluç, Lluç, Segarra, Ornat i Pelaió.

A la primera part Sugranyes i Bol han marcat dos assaigs i aquest darrer i Sancho han aconseguit vuit punts més en dos drop-gols perfectament xutats. A la segona part Usano ha marcat els dos assaigs de la F. U. E. i Moscardó n'ha transformat un d'ells; Pasqual ha marcat transformant Sancho i per últim Xicota ha obtingut tres punts més.

Patiu de l'Estómac i intestins (res-trenyiment)? Voleu depurar la vostra sang?

CAMPONAL

De venda a totes les farmàcies Concessionari: J. TORROELLA Figueras (Girona)

Festival simpàtic

Cal fer notar que hi ha una festa organitzada realment amb anuència de les nostres autoritats, que hi assistiran totes. És la que tindrà lloc dijous a la nit al mateix teatre Olímpia, però aquesta vegada en té cura una entitat solvent: la "Joventut La Falg", d'Esquerra Republicana, i és a benefici dels pares vellets del soldat Rovira, mort al Paral·lel el vespre del 14 d'abril, mentre les multituds enardides omplien la ciutat de cants entusiastes.

Aneu, doncs, a la festa del 14. Tothom té el deure d'ésser-hi. Si hi ha hagut públic per a mascarades, amb més raó ha d'haver-hi a veure dijous al vespre. Ara sí que serà una demostració desinteressada de patriotisme autèntic.

Al Guinaio

El segon partit de promoció entre el Júpiter i el Martinec, acabà amb la victòria d'aquest per tres glos a dos

Pel mateix avantatge que el diu-menge anterior triomfà el Júpiter, triomfà ahir el Martinec. El plet que s'havia de decidir resta, doncs, sense resoldre. Per punts i per gol-average, estan empatats el cap de la segona preferent i la cua de la primera, i serà necessari un tercer partit per donar-ho per acabat.

El partit d'ahir fou, com el primer, d'una gran emoció. No fou, però, d'una gran bellesa i encara direm més: fou tot el contrari: antiestètic, anti-esportiu.

Durant la primera part, acabada amb empat a un gol, la cosa va rutllar d'una manera acceptable. Es va jugar dur, però no s'originà cap incident i fins a cert punt la lluita es desenvolupà en un ambient de franca esportivitat. A la segona part, la cosa varià. De futbol en vàrem veure molt poc. En canvi, ens vàg de veure incorreccions, violències i altres excessos. Els amants de grans emocions degueren disfrutar. Els amants del bon futbol, gens ni gots.

El senyor Camorera arrencarà els equips que es presentaren integrats pels següents jugadors: Júpiter: Francàs, Bussot, Humet, Dolc, Rosalenc, Vandellós, Mas, Pàrrera, Climent, Barceló i Guix.

Martinec: Pasqual, Rius, Vinyes, Altés, Pujols, Creixells, Toni Joan, Cases, Morraja, Virgili i Fandos.

L'equip de Sant Martí, tot just iniciada la lluita, va llançar-se a una ofensiva desesperada. I així passen cinc, deu, vint-i-cinc minuts. La porta de l'equip del Poble Nou, però, restava invulnerable. El porter i els defensors d'aquest equip es lluitaven a una tasca de defensa realment admirable i quan ells no hi arribaven, fou la casualitat en forma de pals o la poca sort dels martinecs, les causes que impediren que aquests marqués.

La lluita, doncs, presentava un aspecte més aviat favorable al Martinec però al cap de vint-i-vinc minuts d'esforços inútils, una escapada de Mas, una oportuna centrada i una magnífica rematada de Barceló, donà el primer gol de la tarda a l'equip que fins aquell moment havia estat dominat.

Això desencorajà una mica l'equip vermell. I va fer l'efecte totalment contrari, al del Poble Nou. Els cistes de la primera categoria iniciaren els atacs i aleshores foren els de Sant Martí els que hagueren de defensar-se amb braó.

Moments abans d'acabar la primera part, el Martinec va fer un va-i-tot. Sabocà materialment damunt la porta de Francàs i començà un canonge imponent. Durà molt poc minuts, però foren el millor del partit. Es veia el gol i no es veia. Els uns atacaven i els altres refusaven. A l'últim, el mig-centre Pujols encertà el xut decisiu i el Martinec empatà. Fni, doncs, la primera part, amb empat a un gol.

La segona part fou totalment diferent. L'afany d'aconseguir la victòria i la intemperància d'alguns jugadors, deslluf la palestra d'una manera lamentable.

Pocs moments després d'haver-se rescatat el joc, el Júpiter aconseguí desempatar. Mas centrà i Climent entrà el porter al mateix temps que la bola entrava dintre el gol. Seguí la lluita disputada; Climent estigué una estona retirat a causa d'una trompada i el Martinec provà d'aprofitar-se de la seva momentània superioritat numèrica per tornar a empatar. De moment, els seus esforços foren inútils. Es reintegrà Climent a l'equip del Poble Nou i moments després aquest jugador i Altés, del Martinec, arribaren a les mans a conseqüència d'una jugada no gaire correcta. El senyor Camorera ordenà l'expulsió dels dos jugadors. Climent obedi. No ho féu així Altés, i l'àrbitre es veié obligat a reclamar l'ajut de la policia, després de moltes discussions Altés es retirà però va intentar fer retirar el seu equip. El públic protestà i a l'últim el seny s'imposà i el Martinec continuà el partit.

Una estona després, Pujols aconseguí el segon empat, rematant un fort atac dels de Sant Martí. Es retirà uns moments Vandellós, i aleshores quedà el Júpiter amb nou jugadors i amb deu el Martinec. Això desencorajà una mica l'equip del Poble Nou i encoratjà el de Sant Martí, el qual es lluità a una ofensiva desesperada, que tingué com a resultat un nou gol —el de la victòria— que aconseguí Cases.

Torna a reaparèixer Vandellós, però un nou incident de violència obligà l'àrbitre a expulsar els jugadors Vinyes, del Martinec, i Vandellós, del Júpiter, jugant, en conseqüència, els dos equips, amb nou jugadors fins a l'acabament i sense variar el resultat.

Majestic Hotel

I RESTAURANT

Coberts a preu fix i a la carta Orquestra - Salons especials Bodes, banquets i festes Coberts des de 20 ptes. tot comprès

Innagablement, el Júpiter causà la impressió d'ésser un equip possessor d'una tècnica més depurada, d'un joc de més categoria. El Martinec, en canvi, fou un equip de més empena i la seva duresa —que en alguns jugadors pot qualificar-se de violència— perjudicà notablement l'adversari, més correcte, menys dur.

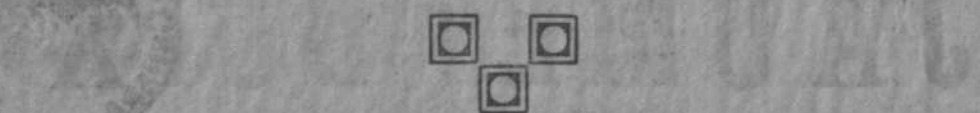
El Martinec ens va causar una impressió deplorable aquell moment que volia o intentà retirar-se. Després, els jugadors del Martinec devien veure com anaven equivocats. L'haver rectificat a temps, els va permetre una meritòria victòria.

No volem fer distincions, perquè tots vint-i-dos jugadors van posar en la lluita tot l'ànima, els uns amb més sort que els altres. Per acabar, direm només —desitjant oblidar tot allò lamentable que vàrem presenciar— que el tercer partit promet ésser una cosa sensacional.

Sobretot, desitgem que hi hagi més correcció.

MOMOTOMBO

CAFES TORRATS

Oficines i magatzem: HOMERO, 56 SANT GERVASI

TELEFON 71964

Aigua de Rocallaura

DIPOSITARIS GENERALS: FORTUNY, S. A. - Carrer Hospital, 32, i Salmeron, 183

El manantial més ric del món. Si patiu d'ALBUMINURIA, LITIASI URICA (MAL DE PEDRA), BRONQUITIS PARENQUIMATOSES, NEFRITIS CRONICA, us guarireu radicalment amb

Aigua de Rocallaura

GRATIS 350 PTES.

rebrà tota persona:

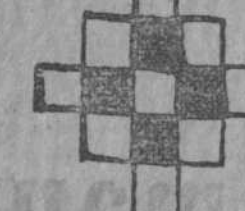
- 1) Que ens faci la comanda d'un rellotge marca suïssa, de polsera o butxaca, de senyor o senyora, de níquel fi, de diverses formes modernes, garantit per quatre anys, al preu de 20 pessetes.
- 2) Que ens trameti la solució del problema següent:

Col·locar diversos números de l'1 al 9 en els nou rombs blancs de la figura, de manera que, sumades totes les línies horitzontals, verticals, diagonals, etc., donin el total de 15. El resultat de 15 ha d'obtenir-se el més gran nombre de vegades possible.

3) El dia primer de juny de l'any actual publicarem a l'"A B C" la solució exacta i les persones premiades. El mateix dia seran enviats els premis als afavorits.

4) Pel rellotge demanat es pagarà un reembors de 20 ptes. Dirigir les comandes immediatament

CASA BIENNE, Apartat de Correus 415. -- BARCELONA

SENYORA:

Visiteu els aparadors de la important casa de

Gèneres de punt

50, Salmerón, 50

i ens agraïreu el consell

Models en Sueters, Vestits, Brusetes i Faldilles

El nou "gran en petit" sis cilindres

Havent circulat amb insistència en el món automobilístic el rumor que la "General Motors" llançarà en data pròxima al mercat espanyol un nou sis cilindres construït per la fàbrica alemanya "Opel", hem procurat fer les oportunes indagacions per tal que els nostres lectors tinguin coneixement del que serà aquest nou model, i donar al tal objecte les seves característiques més sobresortint.

El que principalment s'ha tingut en compte per a la construcció del sis cilindres "Opel", de 1,8 litres de cilindrada i 14 c.v., segons la fórmula fiscal espanyola, ha estat el fabricar un cotxe que en tots els seus detalls no s'aparti el més mínim de les bones característiques tècniques que tenen els cotxes de preu elevat i de més potència, conservant al mateix temps les qualitats dels cotxes petits.

La característica principal de l'"Opel" als cilindres - 14 c.v., és el rendiment del seu motor i la seva gran estabilitat malgrat el seu pes, degut a què el seu baix centre de gravetat sobre una magnífica suspensió i una direcció suavisima, tot el qual fa que la seva conducció sigui tant o més agradable que la dels cotxes de més força.

Descriurem més avall algunes dades per tal que hom pugui constatar el lloc preferent que ocuparà el cotxe, ja que la seva reduïda cilindrada, grandària convenient i pes pes es tradueixen en un estalvi molt important de combustible.

Cilindres: 6.
Diàmetre: 65 mm.
Recorregut dels pistons: 70 mm.
Cavalls de força al fre: 32.
Ample de via (davant): 1420 mm.
Id. id. (darrera): 1420 mm.
Distància entre eixos: 2540 mm.
Neumàtics: 4,55 x 18.
Pes dels eixos: 636 quilos.
Id. id. amb carrosseria "limousine": 900 quilos.

Equip elèctric: Bosch.
Carburador: Solex.

El motor ha estat especialment dissenyat. El bloc de cilindres i la part superior del carter han estat fets d'una sola peça, i és desmuntable per la seva part superior. Els pistons i les bielles són fets amb una aleació especial la qual dona al pistó una gran resistència i poc pes. L'arbre de llores és accionat per una roda dentada situada a la part davantera del motor. Les vàlvules són construïdes amb una aleació de silici i crom.

El sistema de lubricació és també molt interessant: una bomba amb pinyons dentats injecta l'oli a l'interior del cilindre per tal que aquest lubriqui la vega de totes les altres parts anexas, i després es filtra i torna a caure al carter (dipòsit d'oli). La pressió de l'oli és graduada automàticament i oscil·la entre dues i tres atmosferes.

El radiador és una de les parts més importants: l'aigua escalfada pel funcionament del motor és impulsada per mitjà d'una bomba a través del radiador i amb l'ajut d'un ventilador és refredada. La cabuda del radiador és de nou litres i mig. La bomba centrífuga que fa circular l'aigua està col·locada a la part davantera, a un dels costats del motor i accionada per la mateixa corretja trapezoidal que mou el ventilador i la dinamo.

L'embragat és muntat en una armadura de foneria la qual va acoblada formant un bloc amb el motor; entre dos discos d'acer especial va muntat un disc en sec, el qual treballa lliurement mentre s'oprimix el pedal d'embragat, i en deixar-lo anar queda fortament apressat assegurant un embragat lliure de rellicament.

El canvi de marxes és selectiu, per pinyons desplaçants. Té tres marxes endavant i una enrera. Amb els frens s'ha tingut molta cura. Va equipat amb els millors frens "Bendix", a totes quatre rodes, dotats de la "servo-acció" i comandats pels cables d'acer trenat. Poden tensionar-se amb molta facilitat i revisar-se totalment sense que calgui desmuntar-los.

El fet que el nou model del qual parlem sigui construït totalment a Alemanya significa l'entrada de "General Motors" com a fabricant en el mercat europeu. La fàbrica Opel, la més important d'Europa en la construcció d'automòbils, ha estat reorganitzada i equipada per enginyers americans de "General Motors".

BOHIGAS COBO S.A.

Avinguda 14 d'abril, 427

La influència dels seus tècnics i dissenyadors es deixa sentir en aquest nou cotxe: la velocitat, força i confort són semblants als dels cotxes americans i gaudim de les avantatges dels cotxes europeus quant a sosteniment i tribuació.

No ens estranyarà, doncs, donades les qualitats d'aquest nou "gran en petit" veure'n ben aviat matriculats un nombre tan crescut que ens donarà la sensació que en existeix d'aquesta categoria només existeix el que acabem de descriure.

Visiteu l'estació Oficial Tecalemit de "Península-Auto", i us convencen de l'eficàcia de l'aparell "Freinometre" - Diagonal, 394-398.

MOTO CLUB DE CATALUNYA

El III Gran Premi de Turisme del Moto Club de Catalunya

4 al 7 de juny de 1981

En aquesta excursió de regularitat i turisme que el Moto Club de Catalunya organitza per als dies 4 al 7 de juny vinent, s'estableixen tres classificacions completament independents: una d'elles reservada exclusivament a vehicles de dos i tres rodes i l'altra exclusiva igualment per a vehicles de quatre rodes. S'atorgaran en ambdues classificacions i per igual els següents premis:

Premis de la classificació general
Medalles d'or del M. C. C. per a tots els classificats entre 100 i 98 punts tots inclosius.
Medalles de plata del M. C. C. per a tots els classificats entre 97 i 90 punts tots inclosius.
Medalles de coure del M. C. C. per a tots els que acabin l'excursió, i es classifiquin en tots els controls.

PREMIOS ESPECIALES

Gran premi de turisme del M. C. C.
Primer. Copa de plata. — Gran Premi Turisme del M. C. C.
Segon, tercer i quart. Copes de plata del M. C. C.
Cinquè, Sisè i vuitè. Medalles d'or del M. C. C.

Novè, desè, onzè i dotzè. Medalles de plata del M. C. C.
Aquests premis s'atorgaran per ordre correlatiu als concursants que obtinguin major puntuació, després els empats per la menor diferència total de temps que obtinguin en el seu pas per tots els controls secrets.

Cap concursant tindrà opció més que a un premi, sigui el de la classificació general, sigui el del Gran Premi de Turisme, i poden optar al que li fos convenient d'ambdues classificacions.

Premis per a equips de regions
Copa de la F. M. E.
Una Copa de plata, per al sector de la Federació Motociclista Espanyola que classifiqui millor a cinc dels seus concursants.

Els cinc concursants que componen l'equip guanyador d'aquest Trofeu, obtindran una Copa de plata reproduïda del mateix.

Les inscripcions dels concursants que disputin aquest Trofeu, hauran d'esser tramessas per les corresponents representacions jurisdiccionals de la Federació Motociclista Espanyola.

Premis per a equips de Clubs o Penyes motoristes
Una Copa de plata per al Club o Penya Motorista que classifiqui millor a tres dels seus concursants.

A aquest fi, cada Club o Penya Motorista, donarà una relació dels seus socis inscrits i en el cas que algun dels concursants pertanyi a més d'un Club, la Comissió Organitzadora s'atindrà a aquesta classificació a la declaració del concursant a la fulla d'inscripció.

Als efectes de puntuació per al

Campeonat anual del Moto Club de Catalunya els socis que no s'inscriuquin per a disputar aquest Trofeu obtindran una Copa de plata.

Els tres concursants que componen l'equip guanyador d'aquest Trofeu obtindran una Copa de plata.

Premis per a equips de marques
Una Copa de plata per a la marca de la qual tres corredors resultin millor classificats (en les mateixes condicions que per al Gran Premi de Turisme), essent indispensable per a tenir opció a aquest premi, que s'hagin inscrit tres corredors de la mateixa marca, com a mínimum.

Els tres concursants que componen l'equip guanyador d'aquest Trofeu, obtindran una Copa de plata.

Premis per a etapes

Al corredor millor classificat a cada dia d'excursió, li serà atorgat un premi, consistent en una placa de plata del M. C. C. Aquest premi és independent, no solament dels que poguessin obtenir-se a les classificacions del conjunt de l'excursió, sinó de la millor o pitjor puntuació obtinguda en cada dia, i a més, de la seva no classificació en la primera etapa.

L'adjudicació d'aquest premi s'establirà per la major puntuació durant el dia i dintre d'aquesta per la menor diferència total de temps que obtinguin en el pas pels controls secrets.

Repartiment de premis

Demà, a les set de la tarda, al saló d'actes del Moto Club de Catalunya, Plaça de Tetuan, 36, tindrà lloc el repartiment dels premis atorgats als guanyadors de les següents proves i carreres.

XVI excursió per equips.

Excursió de regularitat per a neòfits.

VI carrera de costa de Montserrat.

Amb ocasió del repartiment de premis es farà lliurament al conegut motorista Miquel Soler Pantaleoni "Relos" d'una Placa que Penya Rhin i el Moto Club de Catalunya lliurarien com a record dels grans èxits deportius obtinguts per aquell. Al dit acte han estat invidades totes les entitats motoristes de Barcelona.

El "Freinometre" regularà els vostres frens automàticament. Diagonal, 394 a 398. - Estació Oficial Tecalemit

La IX Carrera Internacional de La Rabassada

(CAMPEONAT D'EUROPA DE LA MUNTANYA DE LA FICM I DE L'AIACR) 17 MAIG. ORGANITZADA PER PENYA RIN 4.000 QMS.

Ahí, diumenge, la carretera de la Rabassada es veurà molt animada amb molts dels entrenaments particulars que feren bon nombre dels participants a la Carrera Internacional que, per novena vegada, i comptant per Campionats d'Europa de la Muntanya, es correu diumenge vinent, sota l'organització de Penya Rin, com de costum.

Els molts aficionats que ahir se situaven als principals viratges del difícil recorregut, pogueren ja entusiasmar-se amb les proves d'alguns pilots de motos, sidecars i cotxes que obtingueren temps excel·lents, malgrat no estar la carretera neutralitzada al trànsit com ho estarà els dies 13, 14 i 15 a la tarda, en els quals se celebraran els entrenaments oficials.

El nombre i la classe de la inscripció, que no quedarà tancada definitivament fins demà, diumenge, a les 12, a les nou del vespre, fa preveure una Rabassada excepcional que vindrà a augmentar el prestigi de les organitzacions de motor de la nostra terra.

Stock complet de peces egfimes
CHEVROLET
Joan Flotats
Tamarit, núm. 25 i 97
Telèfon 31506
BARCELONA

L'EMPORDA I L'AVIACIO

Canudes — l'eximí pilot aviador — inaugura un aeròdrom a Figueres

Per a dimarts de la setmana passada estava anunciada a Figueres la inauguració de l'Aeròdrom Canudes, recentment establert, però la pluja i el mal temps existents obligaren a ajornar per al dia següent la cerimònia. L'endemà, malgrat i que les circumstàncies ambientals fossin ben malcarades, va tenir lloc la inauguració. El mal temps no pogué anul·lar l'entusiasme dels organitzadors ni el dels figuerencs. Solament va servir per a posar de relleu la consciència que tothom tenia de l'acte que realitzava.

De Barcelona sortí una caravana d'automòbils, la qual es traslladà a Figueres per assistir a l'acte d'organització.

De l'Aeròdrom Canudes al Prat sortiren cinc aparells: el primer, pilotat pel mateix Canudes, portava com a passatger el conseller de la Generalitat i ja antic amador de les coses de l'aire En Manuel Carrasco i Formiguera. I immediatament s'enlairà un altre avió, pilotat pel nostre amic Guillem Xucà, que portava de passatger el tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona i també entusiasta degustador de l'aviació En Rafel Campalans. Les tres avionetes restants, pilotades per Jesús Rubio, en representació del Consell Superior d'Aeronàutica, per Josep M. Carreres i per Antoni Gatzahondo, empenyeren el vol en grup i portant de passatgers, respectivament, el senyor Arias Salgado, vingut expressament de Madrid amb el seu company i l'avió per assistir a la inauguració del camp en nom de la Direcció General de Navegació i Transports Aeri, el fotògraf Gaspar i el senyor Constantí Navarro.

A l'Aeròdrom Canudes de Figueres els avions foren atesos, on arribar, pel senyor Puig Pujades, tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Figueres; pel senyor Guillemet, president de l'Aeronàutic Club Empordanès, i pel senyor Pasqual Povill, delegat de la Generalitat.

A la tarda, a desgrat del temps amenaçador, el poble de Figueres desfilà a corrua desfeta cap al camp d'aviació. Automòbils, cotxes particulars, gent a peu enfilegaren el camí especial que l'Ajuntament de Figueres ha tingut la gentilesa d'obrir i que els propietaris han cedit obsequiosament i que posa el camp a cinc minuts de la ciutat.

A la llotja d'honor prengueren seient els senyors Carrasco i Campalans, al costat de les autoritats de Figueres i el representant del governador civil de Girona. El primer d'enlairar-se fou En Xucà, que va volar damunt Figueres i va llançar una gran quantitat de pilotes als infants que celebraven una festa al parc de l'esmentada ciutat. Mentrestant Canudes, Rubio i Carreres es lliuraven a una exhibició espectacular de vols aerobàtics i vistosos, que constituïren les delícies dels espectadors. Després d'haver començat la prova de destrucció de globus, que interessava fortament a la concurrència, el temps no es contingué més i es va posar a ploure fins a obligar a aturar els vols. La gent recalçant a deixar-se perdre l'espectacle, s'esperà pacientment fins

que la pluja amainà i els avions tornaren a volar. I abans que l'aigua tornés a caure i obligés a cessar definitivament la festa, les senyores Mari-Pepa Bigorra, Margarida Cosí i Ernestina Ràfols varen rebre el bateig de l'aire.

A mitja tarda arribà a Figueres el conseller de la Generalitat En Ventura Gassol, amb l'encàrrec del President, Francesc Macià, de portar un magnífic ramell de roses a la tomba del gran català Martí Vilanova. A l'acte assistiren, ultra En Ventura Gassol, En Carrasco Formiguera, En Marian Pujolar, alcalde de Figueres, i el senyor Puig Pujades, tinent d'alcalde.

A la nit l'Aeronàutic Club Empordanès obsequià amb un sopar d'honor les autoritats, aviadors i les representacions i amics que havien contribuït a l'èxit de la festa d'inauguració de l'Aeròdrom Canudes. La presidència estava ocupada pel president de l'esmentat club, senyor Guillemet, entusiasta aficionat a l'aviació que amb el seu esforç ha contribuït a la realitat que es festejava. A la seva dreta, la senyora de Domènech, Ventura Gassol i senyora de Lleó; a l'esquerra del senyor Guillemet prenen seient la senyora Canudes, Carrasco i Formiguera i la senyora Guillemet. En representació de l'Aeronàutica Naval, el tinent de navili senyor Rafael Romero, els senyors Arias Salgado i Jesús Rubio, pel Consell Superior d'Aeronàutica, "Amics de l'Aeròdrom Canudes", ultra els pilots i amics, estava bellament representat per la senyora Mari-Pepa Colomer, senyores Joana Cerdà de Domènech, Maria Dolores de Lleó, Josefa Monés de Canudes, Maria Glòria de Gatzahondo i senyora Maria Carreres.

Cal també remarcar els senyors alcalde de Martorell i filla, Salvador Dalí i senyora, Ramon Bassols i senyora, Coll i senyora, Miquel Guillemet i senyora, Alexandre Deulofeu i senyora, Jaume Massot i senyora, Dalmat Costa, Lluís Vila i senyora, Pere Comet i senyora, Puig Pujades i senyora, Josep Cosolà, Eduard Soler i Boill i senyora, Josep Alonso, Josep de Ros, Joan Segarés, Garra, Riera, Antoni Puig, Mensa, i molts d'altres que sentim no recordar.

A l'hora d'atxecar les copes el senyor Guillemet féu ús de la paraula per oferir el sopar en nom de l'Aeronàutic Club. En el seu parlament va elogiar a Canudes i de la seva obra i li fa present l'agraïment de Figueres per la realitat aconseguida. El senyor Puig Pujades va fer una brillant apologia de l'aviació en un discurs ple d'imatges poètiques. La simpàtica Mari-Pepa Colomer es va veure obligada a dir unes paraules, que foren molt aplaudides. El senyor Arias Salgado, així com el senyor Romero, tingueren paraules d'elogi i d'estimul per als realitzadors de l'obra que se celebrava. Canudes, en un curt parlament, agrai amb modestia l'admiració per tothom testimoniada.

En aixecar-se a parlar el senyor Carrasco, una cordial ovasió va acollir les primeres paraules. Carrasco, amb paraula e'oguent i segura, desvetlladora sovint d'emoció, va dir com l'aviació, oferint-li una visió més ampla de la nostra terra, l'havia fet més amable i li havia ensenyat a estimar-la més encara. Els avions, en deixar la immobilitat material de les coses de la terra i en aixecar-se per perseguir els neguits més desinteressats, són els homes germans d'aquells altres homes d'ideal que enamorats d'una doctrina o d'una idea viuen allunyats de les malures i mesquineses de la terra.

El acumulador DININ
són els més potents i de més durada
per tota mena d'automòbils
Agent exclusiu: Ag. Lla
E. nes. 11, "allorca", i. T. 77578
Gran taller elèctric

NEUMATICS
A MES BON PREU QUE NINGU
SERVICE STATION, S. A.
Aragó, 270 i 272 - Telèfon 11550

Si els vostres frens funcionen amb exactitud, us podeu llançar a grans velocitats, sense cap perill. Acudiu al "Freinometre" de "Península-Auto".

Després, el senyor Carrasco es dirigeix en castellà als senyors Arias Salgado i Rubio i els diu que ell, considerat com a català irreductible, té en l'ocasió present un gust especialíssim de parlar-los en la llengua de Cervantes, per quant ara ja no es tracta de la imposició intransigent, sinó d'un vehicle de cortesia i de cordialitat. En acabar el seu discurs, que repren en català, és saludat amb una formidable ovasió.

Ventura Gassol, que sent una calorosa manifestació de simpatia en aixecar-se, fa un discurs que literalment electrifica els assistents, un parlament càlid, en crescendo, que arriba a fer respirar l'auditori al ritme de les seves paraules, i que en acabar permet descongestionar la tensió del públic per mitjà d'aplaudiments inabarcables. Aprofita l'ocasió per agrair al poble de Figueres la solitud amb què l'atania mentre estava emprasant, la solitud que li feia semblar una presó més ampla i unes reixes no tan barrades. Recorda que a Brusselles, quan s'enyorava, era el pas d'un avió el que evocava amb més realisme la terra tan estimada i que aquest avió li assenyala la ruta invisible que el tornaria entre els seus. No cal dir que fou un sopar que deixà una profunda impressió i un agradable record entre els assistents.

Un ball de gala a honor dels aviadors i autoritats subratlla la festa. La gràcia, bonicor i seducció de les dones figuerencs han estat cantades massa vegades perquè calgui insistir-hi. Probablement els avions mai no havien navegat per espais tan atractius i brillants.

Ens cal, després de tot l'esmentat, donar la nostra més ferma felicitació al simpàtic aviador català i als seus co-professors Xucà, Carreres i Gatzahondo, pel molt que per l'esport de l'aire a Catalunya vénen realitzant, i unim aquest aplaudiment amb el que també es mereixen els directius de l'Aeri Club Empordanès — molt significadament el seu president, senyor Guillemet —, bo i desitjant que la nova entitat figuerenca vegi recompensada amb l'èxit que li correspon el sacrifici que per tal de posar en bon lloc l'aviació en les admirables terres empordaneses s'ha imposat.

A. FIGA

La Classe i el turisme aeri

Els vols que venia efectuant els diumenges al camp de la Volateria del Prat, els quals s'estenien per sobre la nostra ciutat i muntanya de Montjuïc, han estat ampliat.

L'extensió dels dies vols ha fet que els poderosos trimotors arribin fins a la pintoresca i històrica muntanya de Montserrat per tal que els passatgers — a cada sessió en major nombre — puguin fruit de les belles que l'incomparable panorama proporciona.

Si el contemplar la muntanya orgull de Catalunya és sempre motiu d'admiració de turistes que gairebé diàriament fan cap allí, ho és molt més fer-ho des d'una alçada d'una quantitat de metres, puix que hom gaudix en la vista de conjunt d'un espectacle que la naturalesa difícilment ens el presenta a cap altre indret del món.

Per això ens cal felicitar a la C. L. A. S. S. A. per l'encert en organitzar tots els dies de festa aquesta mena de vols.

FRONTO NOVETATS
CADA DIA
GRANS PARTITS
QUINIELES

xafarderies per hora

Una mètrica de la carrera internacional de "La Rabassada" vindrà — entre altres — el gran pilot Caracciola, el qual, a més del seu mecànic, porta també la seva senyora. Sabem que "Senyora" arribarà a la nostra ciutat el "gran esportista" que durant els dies d'entrenament tancarà el seu vehicle a "Cala" els representants del club "Willys". I sabem a més que "Subi", per tal d'aparèixer com "gentleman", ha pensat posar-se "durant tota la setmana" el "bistny de les festes".

Parlant dels premis que algunes cases venedores d'ha ofert per a les carreres de diumenge vinent, un col·lega esportiu deia abans d'ahir que es concediria una valuosa premi al cotxe que vagi "equivocadament" amb neumàtics de la marca oferidora de la recompensa.

En Masferrer, en el discurs pronunciat el dia de l'apat a honor de l'expresident de la Cambra de l'Automòbil, es queixava que entre la premsa no haguessin trobat el degut ajut pel que fa referència a la campanya dels aranzels. Per la nostra part hem de dir que tot el que significa ajuda al millor, descafeinat del negoci automobilista ha tingut sempre la nostra simpatia i ens n'hem fet resó. Altrament no hem volgut, però, parlar seriosament de viatges infructuosos i de gestions poc afortunades.

Hom diu que entre dos coneguts agents venedors — un d'ells ex "apoderado" — hi ha el projecte d'establir una nova casa de representacions d'automòbils.

Suposem que deu ésser per tal de tirar per terra aquell adagi de "gat escaldat".

En Calvet, com a membre de la Junta de "Penya Rhin", va proposar que entre les categories de vehicles per prendre part a la prova de la "Rabassada" hi figuressin els camions, puix que així podria demostrar que el seu inseparable Subirana sap el que té entre mans conduint un carro d'aquella que representa.

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometre" de Península-Auto.

CIUTADA:

El rètol de la teva botiga, la indicació de la teva oficina, el paper de la teva indústria, no són — encara! — escrits en català. Què esperes?

CAMIONS AUTOMOBILES
CAMIONS GENERAL MOTORS
Concessionari per a les províncies de Barcelona i de Girona
JOAN FLOTATS
Tamarit, 95 i 97 - Tl. 31506
BARCELONA

COMERCIANT:
Anuncia a LA RAMBLA, el periòdic de la màxima difusió.

FORTUNY, S. A.
EPIERIE FRANÇAISE
Hospital, 32
Sucursal: Salmorón, 133
Mantega fresca de TORRELLA-VEGA. Formatges GERVAS PETIT - SUISSES, receptió diària - Formatges bola estil Holanda, 40 %, marca "EL MOLINO". Granja Poch, Torrelavega, la millor producció espanyola.

Exide
Reparacions garantides - Autorracció Elèctrica, S. A.
Moia, 8 i 3 (Aribau - Diagonal) - Telèfon núm. 77420

articles i reportatges

"L'AMOR, L'ESPORT I LA CRISI DEL FUTBOL"

La conferència de Valentí Castany al "Casal dels Esports"

Quan l'any passat, la Federació Catalana de Futbol Associació va oferir-nos les primícies d'En Castany, conferenciant, l'agudíssim humorista quedà consagrat sota un aspecte nou. Coneixem el Castany dibuixant i el Castany escriptor, però com a conferenciant, el popular nòtari fins aleshores era inèdit.

I tots recordem, encara, la seva magnífica dissertació des de l'estrada de la Sala Mozart. Va ésser un debut extraordinari. Des d'aleshores, una conferència d'ell, fos on fos que l'anunciesin, havia d'ésser forçosament un èxit segur.

Per això la sala d'actes del Casal dels Esports, tot i que de la conferència de Castany no se'n havia parlat pas molt, diu-vendres a l'hora de començar l'acte que ressenyem, presentava un aspecte brillantíssim. S'havia omplert d'admiradors del conferenciant, disposats a viure a cor que vols amb els seus acudits.

S'havia anunciat que el director i ànima del "Xut!" parlaria a propòsit del tema "L'amor, l'esport i la crisi del futbol", tema amb el qual s'esperava que Castany faria veritables filligranes d'humorisme.

I la veritat és que l'èxit sobrepassà les esperances més optimistes. Castany, des de les primeres paraules es va ficar el públic a la butxaca, i aconseguí que l'atenció i l'interès de l'auditori no desagués ni un sol moment.

La conferència d'En Castany no va pas ésser un model de conferències ni molt menys. El nostre company havia anunciat que es proposava únicament que el públic passés l'espina riguda de gust, i ho aconseguí plenament. El tema anunciat el va tractar superficialment, sense endinsar-se en consideracions que amb tota seguretat l'haurien apartat de la línia que s'havia traçat.

El seu parlament va ésser a base d'acudits plens d'aquesta gràcia tan seva, sense, però, que hi manqués els moments en l'humorista refinat es manifestà amb tota la seva força, i dels quals és el següent tros, còlit a l'atzar:

"Les enciclopèdies defineixen la paraula 'esport' dient que és un exercici d'habilitat, força o destresa, i que els esportius són la gent que practica l'esport. Com poden veure, les enciclopèdies no saben de què va, i el dia que un les necessita, li fan un flac servei.

Si l'esport fos un exercici d'habilitat, força o destresa, i els esportius fossin la gent que practica l'esport, no existirien les proeses esportives, o sigui les úniques proeses que donen prestigi a les nacions en el segle dels cupons i els lots d'alumini.

Si les nacions fomenten l'esport, és perquè aquest els doni uns homes capassos de realitzar les proeses esportives. Gràcies a aquesta protecció, les proeses esportives se succeeixen i les nacions esdevenen cèlebres segons la quantitat d'esportius que posseeixen. Les nacions que han tingut la sort de descobrir un home així, és pot ben dir que han tret el de. Els seus productes han trobat obertes de bat a bat les portes dels mercats de tot el món.

L'esport és la reclam del segle. La nació que no té la sort de posseir un siliari de les mares, o un boxador gegant, o un traspassador de canals, o un aviador que resisteixi quinze dies seguits sense necessitat de baixar a fer les seves necessitats, o un abnegat capaç de donar la volta al món a peu coix, moralment desapareix del mapa, i les altres nacions se la miren per damunt de les cordilleres.

Sahara amb carr de drapaire o batre el rècord de saltar i parlar.

Es clar que considerant totes aquestes coses com a proeses esportives es fa molt difícil desllindar els camps i separar els esportius dels saltimbanquis. Per mica que hom faci els ulls grossos, no té més remei que classificar entre els hercis esportius el dejunador Johny, que es passava quaranta dies tancat en una vitrina sense menjar res, i que quan el treien havia de passar-se mig any en una clínica per refer-se. I també s'hi ha de classificar el ballari monsieur Nicolàs, que ballava cent i tantes hores seguides sense dormir.

Algú arguirà que aquests dos senyors no tenen dret a ésser considerats com a esportius del moment que feien pagar entra-

da. Però... Matem-ho aquí! Seria deplorable que ara jo expliqués que hi ha esportius que després d'efectuada la proesa esportiva l'explòten venent postals amb el seu retrat i passant el platel.

En Castany presentava una novelat, la seva conferència a estones va ésser parlada, a estones sincronitzada i a estones sonora. La ininvenció fou celebrada amb grans mostres d'aprovació i en un passatge particularment feliç va estar a punt de produir-se un fet insòlit en la història de les conferències. Per un moment vam tèmper que el nostre company es veuria obligat a blear un tros de la seva dissertació.

La conferència d'En Castany va durar cinquanta minuts, que a tots els que l'escollíem ens van passar volant. En acabar, escoltà una ovació unànime i perllongada, prova evident del molt que va agradar.

Aquesta conferència era la darrera del primer cicle organitzat pel Casal dels Esports. El president d'aquesta entitat elogià l'acte amb breus paraules d'agraïment per a tots els assistents a aquest primer cicle, i anuncià per a molt aviat una nova tanda de conferències que aquesta vegada tindran un caire polític esportiu.

Vagi amb aquestes ratilles la nostra felicitació, sinó ara als dirigents del Casal, per aquesta seva tasca, tan digna de tenir imitadors.

JOAN B. TINTORER

El mig centre Layola, que fins ara ha jugat amb l'Europa i que en aquest moment ja pertany segurament a un altre club: l'Oviedo. Una balsa més per al futbol català, una sensació que no podem fer altra cosa que lamentar.

Josep Plantada, president de la Federació Catalana de Futbol

Sobra, creiem, tota presentació. El senyor Plantada és prou conegut en el món esportiu, perquè queda plenament justificada la seva opinió—valuosíssima—en aquesta enquesta. A més, la fa doblement interessant i obligada la seva condició d'arquitecte municipal.

El senyor Plantada—ulls que us miren fixo per darrera les ulleres, paraula seca, dura i precisa, conceptes clars—, el senyor Plantada, diem, té la paraula.

—Es fa gairebé impossible de dir quin dels palaus avui encara en peu en el recinte de la que fou Exposició Internacional, és el més indicat per a Palau dels Esports, perquè ningú no sap ben bé del cert quins són permanents i quins no. Es exposat, per tant, dir aquest o aquest altre. Amb tot, estic fermament convençut que l'únic indicat fora el de Comunicacions, i dic fora perquè segons sembla és un dels cridats a desaparèixer. Aquest Palau de Comunicacions, a part d'estar esplendídamment situat—co que no s'ha de perdre de vista atenció la utilitat a què forçosament s'ha de destinar el Palau dels Esports, si com tots volem, arriba a ésser un fet—, a part d'estar esplendídamment situat, repeteixo, és el que ofereix garantia absoluta de solidesa i no presenta el més petit desnivell.

Tot el contrari, per cert, del que passa amb el Palau Meridional—del qual sentor a parlar molt—i el qual, sincerament, crec que només podria servir, amb seguretat d'èxit, per a proves d'esquis. Solament abona la predilecció que per aquest Palau senten alguns, la seva proximitat amb l'Estat. Però res més, el que és diu res més.

—La utilitat concreta que jo crec que s'hauria de donar al Palau dels Esports, és aquesta. En primer terme, deixar-hi un gran espai per a la Mutualitat Esportiva de Catalunya: Oficines i Dispensaris, aquests dotats de material modern i perfecte que es bastés—amb personal especialitzat—per atendre degudament tots els practicants de l'esport que precisessin l'auxili de la ciència. A més, dotaria aquest Palau de grans gimnasos—gimnasos per al poble—, que aquest i no cap d'altre, és el veritable esport. Gimnasos per a tothom, petits i grans, dones i homes. I no cal dir que hauria de prestar-se atenció a les pistes cobertes per al tennis, les de cendra per a l'atletisme, boxa, basket, ciclisme, si l'espai ho permetés, etc.

Al Palau dels Esports podria haver-hi, també, la Confederació Esportiva de Catalunya, organisme que està mancat, ara, gairebé en absolut de vida de relació i compenetració amb les diferents branques de l'esport i que d'estar dins el Palau dels Esports recolliria—per conviure amb ells—els anhels dels esportius.

Però per sobre de tot—i amb això vull insistir-hi—gimnasos, que cap altre esport és tan pur—els altres, amb més o menys, es decanten al professionalisme i a l'espectacularitat en les seves manifestacions—, ni pot contribuir a fer forts, sans i optimistes els nostres conciutadans.

—Finalment, crec que el Palau dels Esports hauria d'administrar-lo una Junta—que gaudís d'una autonomia absoluta, total—integrada per uns quants regidors, en representació de l'Ajuntament—que avui, sortosament, al Consistori hi tenim gent especialitzada en esport i la qual de la qual és innegable—i els presidents o representants de les diferents Federacions. Aquesta Junta—ràbiamment autònoma—solament dependria de l'Ajuntament i la Generalitat—si es confirmés la bona disposició de l'Il·lustre patrici En Francesc Macià, que la Generalitat contribuïxi al seu sosteniment—, per la qüestió econòmica.

Ah! I de cap manera transigiria amb la intervenció de clubs ni capelles. El Palau dels Esports seria escola de germanor, no lloc on hi arressin els odis...

E. Rodríguez d'Aguirre, president de la Federació Catalana de Basket-Ball

El president de la Federació Catalana de Basket-ball, nostre bon amic Rodríguez, és un home seriós, ponderat, al qual no agrada de significar-se ni de deixar-se veure. Fa la seva i calla. Nosaltres, però, li hem fet dir-nos la seva opinió

sobre el projectat Palau dels Esports. I Rodríguez, amablement i serenament, ens ha dit:

—El que cal, en primer terme, és tenir Palau dels Esports. Que ens donin el que vulguin. El que interessa és que la nostra ciutat no estigui en aquest aspecte de l'esport pur tan per dessota de les grans ciutats europees. De poder escollir, jo crec que les nostres preferències haurien d'ésser, o bé el Palau de Comunicacions o bé el del Vestit. Ferms, llisos, ben construïts, i, per damunt de tot, centrícs, tant, que l'èxit de les seves instal·lacions de gimnasos estaria assegurat.

Perquè jo entenc que el que s'hauria de procurar immediatament d'aconseguir el Palau és la construcció de grans gimnasos, de pistes d'atletisme, de camp de basket, etcètera, però amb preferència atenció degudament els esports purs, els que no han derivat cap a l'espectacle, sinó que es mantenen—i hem de procurar que segueixin mantenint-s'hi—amb la pureza dels seus primers temps. L'Ajuntament i la Generalitat, si volen, com és de creure, que Barcelona estigui esportivament en el lloc que li pertany per la seva importància, no han de negligir aquest afer. Han d'interessar-s'hi i subvencionar degudament aquests gimnasos públics que la nostra ciutat reclama amb urgència, car d'ells, de les facilitats que es donin, de les atencions que es rebri n'ha de sortir una joventut forta i neta moralment i materialment, una joventut que no s'avingui a romandre en llocs tancats i embutidors, sinó que gosi amb l'espectacle de la naturalesa i sapiga fruitir les delícies de la vida del camp o de la platja després de les esgotadores jornades de treball.

Controlat en tot moment per l'Ajuntament i la Generalitat designessin—ja que de l'un i de l'altra rebria l'ajut econòmic—crec que el Palau dels Esports haurien de regir-lo i administrar-lo els presidents o delegats de totes les Federacions, constituïts en Junta disposada a treballar, car els càrrecs no serien ni per a fer bonic ni per a lluir en recepcions de cap mena, sinó, simplement, per fer que el nostre Palau dels Esports fos model en tots els aspectes, adhoc amb el mèdic, essencialment donat l'increment que avui té l'esport a casa nostra, puix que s'ha de procurar que la Mutualitat sigui un fet i s'acabi amb la vergonya que l'auxili als esportius que ho necessiten s'hagin d'acollir a la iniciativa particular.

Manuel Baster, president de la Federació Catalana de Natació Amateur

Partint de la necessitat que Barcelona tingui un Palau dels Esports, em sembla que de tots els de Montjuïc el més indicat seria el de Transports. Tant per les seves dimensions com pel seu emplaçament i fàcil accés, serviria pel que entenc que ha de servir un Palau dels Esports.

A més d'allotjar totes les Federacions Catalanes, el Palau dels Esports hauria de tenir una sala de conferències i altres actes. Hi hauria d'haver el Museu dels esports catalans. Hauria de contenir el velòdrom d'hivern, utilitzable també per a grans verifades de boxa. Hi hauria d'haver, també, camp de basket, piscina, pistes de tennis cobertes, etcètera. A més s'hi podrien fer també grans exhibicions de gimnàstica.

L'administració l'hauria de portar una Junta no gaire nombrosa, denominada pèrtots els esports, la qual organitzaria festivals o podria arrendar el local per celebrar-hi. Viurà dels beneficis que obtingués i de les subvencions que pogués obtenir, ajudant el foment dels esports més necessitats.

Totes aquestes impressions, naturalment, en termes generals, que ja es concretarien en el moment precís.

Joan Boix, president de la Federació de Rugby

El més indicat dels Palaus de Montjuïc crec que seria el de Projeccions, pel seu fàcil accés amb bons mitjans de comunicació i per la seva gran sala-teatre, que seria la més indicada per a les conferències esportives a donar, i que tant precisen les noves orientacions esportives.

La sala-teatre serviria per a les conferències i també per a celebrar-hi les assemblees de totes les federacions amateurs, que avui estan mancades de locals adequats i han d'acollir-se a sales d'espectacles

que els les lloguen. Aquesta sala no admetria res més que actes esportius organitzats per les Federacions esportives i a profit de l'esport. El Palau de la Catalunya esportiva acolliria totes les Federacions Catalanes d'Esports Amateurs, que formarien una veritable confederació, amb l'amplitud de mires que regna dintre la germandat esportiva. Al gran "hall", a dreta i esquerra, s'hi podrien fer dues divisions de cabuda més que suficient per a biblioteca, arxius, etcètera, entre les quals hi hauria també la secretaria general, que seria la que tindria cura de rebre els visitants i forasters, facilitant

Molt em satisfà la vostra enquesta, que trobo encertada i oportuna, i complint amb el meu deure esportiu, m'apresso a donar-vos la meua modesta opinió sobre les preguntes bàsiques de la dita enquesta.

Un dels palaus més indicats per al nostre afer és el d'Indústries Decoratives, situat al costat de la casa de la Premsa amb façana al carrer de Lleida.

Podria donar-se-li una utilitat

EL PALAU DELS ESPORTS

Un somni que va en camí de convertir-se en una realitat.

noves de totes les Federacions catalanes confederades. Les Federacions tindrien estatge al mateix Palau, al primer pis, i als baixos, a la part del darrera. Hi hauria una sala comuna per a rebre els visitants (equips forasters, estrangers, etc.).

La presidència de la Junta directiva del Palau la podria ocupar una ciutadà regidor. A més, cada any hi hauria assemblea per a designar els altres dirigents. La direcció administrativa la portaria un secretari general, que entre totes les Federacions bé el podríem pagar.

Aquest secretari tindria cura de rebre tots els encàrrecs de totes les Federacions, a fi i efecte que no succeís com ara, que el que li interessa algun afer d'alguna Federació amateur ve obligat a anar-hi de set a nou del vespre, ja que les Federacions són pobres i no poden mantenir una oficina constant. El Palau dels Esports podria viure a base de subvencions, encara que les Federacions hi haurien d'aportar també alguna quantitat.

Amic lector, ajuda l'obra de LA RAMBLA subscrivint-hi

Joan Coll, president de la Federació Catalana d'Atletisme

Molt em satisfà la vostra enquesta, que trobo encertada i oportuna, i complint amb el meu deure esportiu, m'apresso a donar-vos la meua modesta opinió sobre les preguntes bàsiques de la dita enquesta.

Un dels palaus més indicats per al nostre afer és el d'Indústries Decoratives, situat al costat de la casa de la Premsa amb façana al carrer de Lleida.

Podria donar-se-li una utilitat

Finalment, la part econòmica, hauria d'ésser a base de la subvenció de l'Ajuntament, les aportacions de les Federacions, segons la seva importància, i els ingressos dels festivals que podrien organitzar-se.

El secretari de l'Agrupació Ciclista Poble Nou

Hem rebut, del secretari de l'Agrupació Ciclista Poble Nou, la següent interessant resposta a la nostra enquesta:

Crec que hauria d'ésser, el Palau de la Metallúrgia, per les seves dimensions llargues i situat prop de la plaça d'Espanya.

Exhibir-hi els esports següents: Ciclisme, en fons, mig fons, velocitat, dirt-trac, etc., tot per mediació de pista i fortes peraltes.

Atletisme, en pista de cendra, que per tal que no es fes malbé, com ha passat a l'Estat, podria ésser més profunda del nivell de terra i podria tapar-se ja sigui amb trapes de fusta o ciment armat.

Boxa, tennis, basket-ball, rugby i altres que potser deixen passar per alt, que podrien jugar-se a la pelouse.

La pelouse hauria d'ésser, lisa de terra, res d'herba; per tant no hi tindria cabuda el futbol.

Podria regir-se i administrar-se per una Junta composta de president i secretari i alguns vocals.

El president podria ésser el regidor que sortís elegit al Consistori, dedicat a l'administració del Palau dels Esports.

Referent als vocals podrien ésser nomenats dos individus de cada una de les Federacions interessades dintre el Palau.

MIRALLS, MARCS
MOTLLURES
J. M. Terrés Camaló, 8/0
Ausias March, 3 - Tel. 18155

Comerciant:

Heu remarcat l'altíssim tiratge aconseguit per LA RAMBLA? Si no n'esteu segur, vigileu qualsevol di-lluns la seva sortida.

Faci avui aquesta prova!

Aquest sabó Blancador farà tornar el seu cul més fi que la porcelana

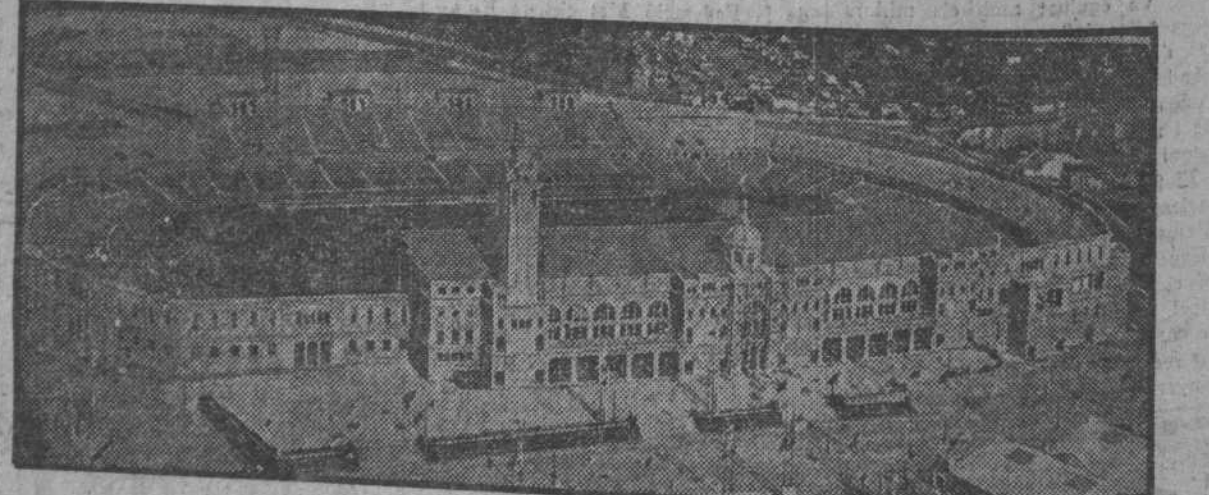
Blancador

1ª pta

Concessionari A. Puig

Una pregunta

¿QUI HA D'ADMINISTRAR LES INSTAL·LACIONS ESPORTIVES DE MONTJUIC?

La ciutat de Barcelona té a Montjuïc diverses instal·lacions esportives. Un estadi, una piscina, un "court" de tennis, un camp de basket, etc.